

D ů v o d y:

Lze plně souhlasiti s odvolacím soudem potud, pokud vyslovil, že žalobnímu nároku nejsou na závadu ustanovení §§ 879 a 916 obč. zák., z nichž vycházel soud první stolice, zamítaje žalobu, — a pokud vrátil věc k projednání a rozsouzení do první stolice proto, že procesní soud se svého stanoviska nezkoumal přiměřenosti žalobního nároku a nezjistil skutkových okolností, na nichž závisí jeho výše. Proti vývodům rekursu, které nejsou s to, by v naznačených směrech vyvrátily důvody, uvedené v napadeném usnesení, připomíná se toto: Udělovati licence k pořádání veřejných představení kinematografem, přísluší dle §u 4 nařízení ministerstva vnitra ve shodě s ministerstvem veřejných prací ze dne 18. září 1912, čís. 191 ř. zák., zemskému politickému úřadu, jemuž přirozeně také náleží, by bděl nad tím, aby podmínky udělené licence byly přesně dodržovány, a, vzejdou-li v té příčině pochybnosti, rozhodoval o tom, zda bylo šetřeno předpisů onoho nařízení. Zemská politická správa v Praze, schválivši výnosem ze dne 12. července 1921 ve smyslu §u 9 nařízení žalovaného jako zástupce (obchodvedoucího) při provozování kinematografické licence, udělené žalujícímu spolku, a potvrdivši smlouvu ze dne 30. června 1921, uznala, že tato smlouva neodporuje předpisům nařízení ze dne 18. září 1912, čís. 191 ř. zák., naopak s ním se shoduje. Přezkoumati toto rozhodnutí soudům nepřísluší, neboť by tím zasahovaly nepřipustným způsobem do oboru působnosti povolaného administrativního úřadu, a osobovaly by si právo, které jim zákonem přiznáno není. Na tom, zda je smlouva ze dne 30. června 1921 smlouvou služební, jak zemská politická správa předpokládá, či smlouvou jiného druhu, za těchto okolností nezáleží, — stačí, že zemská politická správa, potvrdivši smlouvu, uznala ji se stanoviska nařízení ze dne 18. září 1912, čís. 191 ř. zák. za bezvadnou. Potud jsou soudy ovšem vázány, a tím padají veškeré námitky, které byly činěny proti platnosti smlouvy a proti oprávněnosti žalobního nároku z důvodu, že prý smlouva, přičic se ustanovením nařízení ze dne 18. září 1912, čís. 191 ř. zák., jest nicotná (§ 879 obč. zák.). Že smlouva není neplatná dle §u 916 obč. zák., plyne již z té úvahy, že smlouva obsahuje skutečně to, co strany zamýšlely a chtěly, odpovídá tedy právě vůli stran; na tom, jakou právní úpravu daly jí strany, nezáleží, a proto nelze vážně tvrditi, že smlouva byla učiněna jen na oko, jak předpokládá § 916 obč. zák.

Čís. 2709.

Po vyhlášení vyrovnacího řízení nelze na dlužníkovu jmění povolití exekuci, třebaš exekuční návrh podán byl před vyhlášením vyrovnacího řízení.

(Rozh. ze dne 12. června 1923, R I 489/23.)

Vymáhající věřitel podal dne 9. ledna 1923 návrh na povolení exekuce zabavením a prodejem movitých věcí povinného, o jehož jmění bylo dne 12. ledna 1923 zahájeno vyrovnací řízení. Soud první stolice usnesením ze dne 7. února 1923 exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. D ů v o d y: Podle §u 10 (1) cis. nařízení

ze dne 10. prosince 1914 čís. 337 ř. zák. nelze nabytí po zahájení vyrovnacího řízení na jmění, dlužníku patřícím, ani práva zástavního ani práva na uspokojení. Podle §u 7 cit. nařízení nastávají právní účinky zahájení vyrovnacího řízení počátkem dne, kdy byl přibit edikt na soudní desce. Usnesením krajského soudu ze dne 12. ledna 1923 bylo proti straně povinné zahájeno vyrovnací řízení a edikt byl téhož dne vyvěšen na soudní desce. Ve smyslu oněch ustanovení nemohla tudíž od tohoto dne býti povolena exekuce na jmění strany povinné a jest tedy exekuce, jež napadeným usnesením byla povolena, nepřipustna.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Názor dovolacího rekursu, že přípustnost exekuce sluší posuzovati podle doby, kdy byl exekuční návrh podán, a že následkem toho měla býti exekuce povolena, poněvadž v době podání návrhu vyrovnací řízení ještě zahájeno nebylo, není správným. Podle §u 7 a 10 vyr. ř. jest pro otázku přípustnosti exekuce rozhodným den, kdy bylo zahájení vyrovnacího řízení vyhlášeno. Po tomto dni nelze nabytí na dlužníkově jmění ani práva zástavního ani práva na uspokojení. Nemůže tedy býti ani povolena exekuce, směřující k nabytí těchto práv, byť i exekuční návrh byl podán před zahájením vyrovnacího řízení. To je prostě důsledkem ustanovení §u 10 vyr. ř. Navrhována a povolena byla exekuce nejen zabavením movitých věcí, nýbrž i zabavením pohledávky, příslušející dlužníku proti poštovnímu šekovému úřadu. Zabavení této pohledávky bylo vykonáno podle §u 294 ex. ř. doručením povolujícího usnesení poddlužníku a tím již také na této pohledávce zástavního práva po zahájení vyrovnacího řízení nabyto, což se přiči ustanovení §u 10 vyr. ř. Rekursní soud proto právem exekuční návrh zamítl.

Čís. 2710.

Ukládal-li kdo proti zákazu nájemní smlouvy v najatém skladišti hořlaviny, jest práv z požární škody nejen pronajímateli, nýbrž i osobám třetím.

Pokud může škůdce poškozenému namítati, že škoda je kryta pojištěním.

(Rozh. ze dne 12. června 1923, Rv I 1255/22.)

Žalovaný najal od státní dráhy skladiště a uložil v něm, ač bylo to nájemní smlouvou zakázáno, hořlaviny. Ve skladišti, jím najatém, vypukl oheň, jenž, živen jsa hořlavinami, rozšířil se tak, že zachvátil i sousední skladiště žalobcovo. Žaloba o náhradu škody byla p r o c e s n í m s o u d e m p r v é s t o l i c e zamítnuta. D ů v o d y: Žalující strana tvrdí, že žalované družstvo nesmělo dle nájemní smlouvy se železničním erárem ukládati ve svém skladišti nic jiného, než obilí, že však tam ukládalo také nerostné oleje, karbid, slámu, nehašené vápno, dřevěnou vlnu a podobné hořlaviny, v nichž oheň našel vydatnou potravu a nabyl proto obrovských rozměrů. Soudu nevidělo se potřebným, tyto okolnosti zjišťovati, neboť ani obsah nájemní smlouvy mezi žalovaným družstvem a železničním erárem, ani to, co žalované družstvo ve skladišti ukládalo a co v něm v době vzniku ohně uloženo bylo, nejsou pro